

Ζήτησατε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 15 Ὀκτωβρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ 245 — Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεία: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος Δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ Δρχ. 30

Ἐξωτერიνοῦ: Ἐξάμ. Δολ. 2.— Ἐτησίᾳ Δολ. 4

ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ

Ἡ ἔγκριτος ἡμερησία ἐφημερίς «Ἐθνικὸς Κήρυξ» εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης 11 10 56 δημοσιεύει βαρυσήμαντον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ αἰρετικαὶ προπαγάνδαι». Τὸ παραθέτομεν αὐτοῦσιον, διότι πράγματι ἀποτελεῖ ἐγερτήριοιον σάλπισμα δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐθνικὴν ὑπόστασιν τῆς Ἑλλάδος. Τὸν κίνδυνον αὐτὸν δὲν ἐπαύσαμεν διαρκῶς νὰ ἐπισημαίνωμεν. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν τὸ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 241 φύλλον μας κύριον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ποῦ βαδίζομεν», ὅπερ ἀναδημοσίευσε αὐτοῦσιον ἡ ἐφημερίς τῆς Κων)πόλεως «Χρόνος» (7 10 56).

ΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ

Φοβούμεθα, ὅτι ἡ πολιτεία ὑποχρεωμένη νὰ ἀσχολῇται μὲ τόσα ἄλλα ζητήματα, ἔχει παραμελήσει τὴν λήψιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν προπαγανδῶν τῶν ξένων θρησκευτικῶν αἱρέσεων ποὺ ἔχουν κατακλύσει τὴν χώραν μας.

Ὁχυρούμεθα εἰς τὰς δημοκρατικὰς ἐλευθερίας, ποὺ ἐπικρατοῦν εἰς τὴν χώραν μας, αἱ ξέναι αὗται προπαγάνδαι ἐργάζονται σχεδὸν ἀνενόχλητα, διαθέτουσαι καὶ ἀνθρώπους καὶ χοῦμα, διὰ τὸν προσηλυτισμὸν διαφόρων Ἑλλήνων ἐκ τῶν λαϊκῶν ἰδίως καὶ τῶν πενεστέρων τάξεων.

Τόσα χρόνια εἶχαμε νὰ ἀντιμετωπίζωμεν μόνον τοὺς Οὐνίτας. Τώρα ὅμως μᾶς ἔχουν κατακλύσει αἱ προπαγάνδαι διαφόρων ἄλλων θρησκευτικῶν αἱρέσεων, αὐτὴν τὴν φορὰν προσερχομένων ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν.

Εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν Δημοκρατίαν, ὅπου ἄλλως ἔχουν διαρθρωθῇ τὰ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας, ὑπάρχουν ἐκατὸ θρησκείαι καὶ ἄλλα τόσα

δόγματα χωρὶς νὰ ὑφίσταται κανεὶς κίνδυνος διὰ τὴν Ἀμερικὴν ὡς ἔθνος.

Τὰ πράγματα ὅμως εἶναι διαφορετικὰ διὰ μίαν μικρὰν χώραν ὡς ἡ Ἑλλάς, ποὺ καὶ ὡς ἔθνος καὶ ὡς πολιτεία εἶναι συνηφασμένη μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἀλλοίμονον ἂν ἀφήσωμεν ὅλας αὐτὰς τὰς προπαγάνδας ἐλευθέρως εἰς τὸ ἔργον των. Καὶ ἄλλοιμονον, ἂν ἐνῶ ἀπαγορευόμεν νὰ λειτουργοῦν οἱ ναοὶ τῶν παλαιοημερολογιτῶν, μὲ τοὺς ὁποίους τίποτε δὲν μᾶς χωρίζει καὶ ἔχομεν τὴν ἰδίαν θρησκείαν καὶ τὴν ἰδίαν πίστιν, ἐπιτρέψωμεν τὴν ἰδρυσιν ναῶν, φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων κλπ. τῶν διαφόρων αὐτῶν ξένων αἱρέσεων.

Ἡ ἐπίσημος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, μὲ ὅσας δυνάμεις διαθέτει, ἀντιδρᾷ βεβαίως ἐναντι αὐτῶν τῶν προπαγανδῶν. Ἀλλὰ δὲν διαθέτει τὰ μέσα ποὺ ἀπαιτοῦνται δι' ἓνα τέτοιον ἀγῶνα. Τὴν ἔχομεν ἀπογυμνώσει τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἀπὸ τὴν περιουσίαν της—καὶ αὐτὸ θὰ ἔλθῃ μία ἡμέρα ποὺ ἡ χώρα θὰ τὸ πληρώσῃ.

Πρέπει ἐπομένως εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν τὸ κράτος νὰ φροντίσῃ σοβαρῶς καὶ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

Αἱ αἰρετικαὶ προπαγάνδαι δὲν πρέπει ὑπὸ τὴν στενὴν ἐρηνησίαν τῆς ἐννοίας τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, νὰ ἀφεθοῦν ἀνενόχλητοι εἰς τὸ ἔργον των.

Θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὅμως ὁ ἀρθρογράφος τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» νὰ ἐρωτήσωμεν: Ποίους θεωρεῖ ἐνόχους τῆς ἐπικινδύνου αὐτῆς ἐπιδρομῆς τῶν αἰρετικῶν;

Ἀναφέρει ἓναν τοιοῦτον, τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον ἐνῶ ἀπαγορεύει «νὰ λειτουργοῦν οἱ ναοὶ τῶν παλαιοημερολογιτῶν» ἐπιτρέπει παραλλήλως τὴν ἰδρυσιν «ναῶν, φιλανθρωπικῶν ἰδρυ-

μάτων κ.λ.π. τῶν διαφόρων αὐτῶν ξένων αἰρέσεων». Καὶ ὅταν βεβαίως λέγωμεν Κράτος ἐννοούμεν ἓνα πλῆθος προσώπων, ἐστερημένων ὀρθοδόξων ἀρχῶν, διαπεποτισμένων μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ὁσταρίου τοῦ ποδός των ἀπὸ τὸ Ὁρθολογιστικὸν καὶ Μασσονικὸν πνεῦμα καὶ ἀναρριχομένων ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τῆς ἐξουσίας μετὰ τὴν προχειρότητα ταχυδακτυλογυγῶν δημοσίων πανηγύρεων.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον τὸ Κράτος ὃ ἐνοχος. Κατὰ μεῖζονα καὶ βαρύτερον λόγον ἐνοχος εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Τοιοῦτον σμῆνος αἰρετικῶν δὲν εἶχεν ἐνσκήψει ἐπὶ τῆς θεοφυτεύτου Ἀμπέλου τῆς Ὁρθοδοξίας, οὔτε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς σκληρᾶς καὶ ἀφεγγοῦς δουλείας τῆς πατρίδος μας. Καὶ τότε δὲν ὑπῆρχον Θεολογικαὶ Σχολαί, θρησκευτικὰ σωματεία, περιοδικὰ. Δὲν ὑπῆρχον ὅλα αὐτά. Ὑπῆρχον ὅμως ζηλωταὶ καὶ μαχηταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὑπῆρχε Κοσμάς Αἰτωλός, ὑπῆρχον μοναί, φυτώρια καὶ Ἀκροπόλεις Ὁρθοδοξίας, ὑπῆρχον Ἱεράρχαι, Κληρικοί, σεβόμενοι τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ θανατούμενοι χάριν αὐτῆς· ὑπῆρχον νεομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἐπορφύρωσαν μετὰ τὰ τίμια αἵματά των τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν Ἀγίαν.

Ἐνῶ σήμερα; Οἱ Πατριάρχαι συλλειτουργοῦν μετὰ προτεστάντας, οἱ θεολόγοι προδίδουν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν εἰς τὰ συνέδρια τῆς Δύσεως. Ἐνοχοὶ λοιπὸν οἱ κληρικοὶ καὶ τὰ στελέχη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνοχος ἀκόμη καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ὅστις θεᾶται ἀπαθῶς καὶ ἀδιαμαρτυρήτως τὰς καθ' ἑκάστην ἐξυφαινομένας προδοσίας κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐνοχοὶ τέλος καὶ αὐτοὶ οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, οἵτινες κατατρώγονται μεταξὺ τῶν καὶ ἀλληλοὑποβλέπονται. Ἐνοχοὶ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐνοχοὶ ἀπέναντι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐνοχοὶ ἀπέναντι τῆς Ἱστορίας. Ἐνοχοὶ ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος.

Ἀς τὸ προσέξωμεν.

ἘΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

Ἡ ὉΡΘΟΔΟΞΙΑ ΑΝΕΚΑΘΕΝ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕΝΗ

Χάριτας ὀφείλομεν εἰς τὸν γηραιὸν καὶ περυσπούδαστον πανοσιολογιώτατον προηγούμενον κ. Δανιὴλ Δοχειαρίτην, βιβλιοθηκάριον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δοχειαρίου Ἀγ. Ὁρους, ὅστις μᾶς, ἡξίωσε ἐνόςμεγάλου καὶ δυσσευρέτου δώρου, τὸ ὅποιον ἀνέσυρε ἐκ τῶν πολλῶν καὶ βαθυστοχάστων μελετῶν του ἐν Ἀγίῳ Ὄρει. Τὸ δῶρον αὐτὸ εἶναι μία ἐπιστολὴ τοῦ ἀοιδήμου Πατριάρχου Κυροῦ Σωφρονίου πρὸς τὸν ἱερώτατον Μητροπολίτην Οὐγγροβλαχίας Κυρὸν Νήφωνα διαβιβασθεῖσα ἡμῖν διὰ τοῦ πανοσιωτάτου μοναχοῦ Π. Νεκταρίου τυπογράφου.

Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς διαφαίνεται ὁ αἰώνιος καὶ καταχθόνιος σκοπὸς τοῦ παπισμοῦ νὰ καθυποτάξῃ βιαίως τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὡσαύτως ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς προκύπτει ἡ τρισεγγίστη Ἀλήθεια,

ὅτι οἱ κοσμικοὶ Ἀρχοντες πολλάκις ἐπρόδωσαν τὴν πατροπαράδοτον πίστιν χάριν φιλίας καὶ συμμαχίας πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὰς ἐπιβουλὰς ὅμως τῶν πρώτων καὶ τὰς δολιχοδρομίας τῶν δευτέρων ἀντεμετώπιζον εὐθαρσῶς τὰ ὑψηλὰ τῆς Ὁρθοδοξίας παραστήματα ἐπὶ διωγμοῖς, θυσίαις καὶ θανάτῳ ἀκόμη.

Ὁ μελετῶν τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν αἰσθάνεται θαυμασμόν μὲν διὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἐκείνους φρυκτωροὺς τοῦ ὀρθοδόξου θησαυροῦ, ἐμετικὴν δὲ διάθεσιν διὰ τοὺς σημερινοὺς πλαδαροὺς ὄγκους, τοὺς νωχελῶς κινουμένους μόνον διὰ νὰ ζῶσιν καὶ ἐσθίωσιν, τοὺς κλειοντας ἐρμητικῶς τὰς τε θύρας καὶ ἀκοὰς εἰς τὰς φωνὰς τῶν πονούντων τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ εὐπροσδέκτως εἰσακούοντας πᾶσαν αἰρετικὴν σύστασιν καὶ φθοροποιὸν εἰσήγησιν.

Περαινόντες τὸν πρόλογον εὐχαριστοῦμεν καὶ αὖθις τὸν πολυσέβαστον ἐρευνητὴν τῶν ἱστορικῶν γραφῶν Π. Δανιὴλ, καὶ τονίζομεν εἰς ἐπήκοον πάντων καὶ τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μακρὰν «Στῶμεν καλῶς» συνεχιζόντες τὸ ἔργον τῶν ἡρωϊκῶν τῆς Ὁρθοδοξίας προμάχων.

Πρὸς τὸν ἱερώτατον Μητροπολίτην Οὐγγροβλαχίας
Κύρ. Νήφωνα

ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἐν μέσῳ τῆς βαρείας συνοχῆς καὶ τῆς ἀμνηστίας εἰς ἣν ἤγαγε τὴν καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἡ κοσμοκατάκριτος ἀφαίρεσις καὶ διακατοχὴ τῶν ἱερῶν αὐτῶν κτήσεων καὶ ἀναθημάτων, τολμηθεῖσα παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρωπίνον Νόμον ὑπὸ τῆς αὐτόθι Ἑγεμονικῆς Κυβερνήσεως, νέον ἄλγος, περιπόθητε ἀδελφέ, πολλῶ πικρότερον προσέθετο ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν ἡ ἐσχάτως διαδοθεῖσα ἐν ταῦθα φήμη, ὅτι ἡ Κυβέρνησις αὕτη, κρίμασιν, οἷς οἶδε Κύριος, ἐξαπολουδοῦσα τὴν καταδίωξιν παντὸς εἴτι εὐσεβείας πατρῴας καὶ εὐκλείας συστατικῶν, ἀφ' οὗ προηγουμένως σπεύδει εἰσάξει τὸ νέον Γερμανικὸν λεγόμενον Καλενδάριον ἀντὶ τῆς τέως ἐν χρήσει οὖσης ἀρχαίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας χρονολογίας, ἐπεχειρήσεν ἡδὴ ὅπως ἀνασκάψῃ καὶ αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, καὶ ἀπαρκαλύπτως, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἐπιβάλλῃ τῷ αὐτόθι Ὁρθοδόξῳ Χριστωνύμῳ πληρώματι τὴν ἀπάρησιν φεῦ! τῶν πατροπαράδοτων Δογμάτων τῆς ἐν ἣ ἐγεννήθη Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, καὶ καθὰ ἠκούσαμεν ὡς ἀληθείας ἐχόμενον οὐ μόνον διεγερτικαὶ εἰς ἑτεροδοξίαν προτροπαὶ ἐκκηρύχθησαν ἐπ' ἄμβωνος τῇ Διαταγῇ τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἐξεφωνήθη ἐπ' Ἐκκλησίαις νενοθευμένον μετὰ τὴν βλάβην προσθήκην τὴν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων κατακεκριμένην. Συμπεραίνει ἡ ἱερότης της μετὰ πόσης φρίκης καὶ ταραχῆς προσέβαλον αἱ φημαι αὗται εἰς τὰ ὦτα τῆς πνευματικῆς ταύτης Μητρὸς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἀπενκαίτων τούτων ἀκου-

σμάτων καὶ λόγοι παρήγοροι καὶ πληροφορίαι ἐνὶ χήσασαι ἐπλήρωσαν ἡμᾶς πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως ἣν οὐδὲ λόγους ἔχομεν ἱκανοὺς παραστήσαι· αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ γενναία ἀντίστασις τῆς φίλης ἡμῖν αὐτῆς ἱερότητος, καὶ ἡ μετὰ θάρρους ἐνθέου καὶ ζήλου ἀληθῶς ποιμαντικοῦ προστασία αὐτῆς εἰς ἀποκρουσιν τῶν σατανικῶν τούτων κατὰ τοῦ Ποιμνίου τῆς ἐπιθέσεων καὶ προσβολῶν.

Τούτου ἕνεκα ἀγασάμενοι αὐτὴν καὶ ἐπαινέσαντες Συνοδικῶς, καὶ ταῖς ἐγκαρδίαις Ἐκκλησιαστικαῖς εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις αὐτὴν καταστήσαντες, προαγόμεθα καὶ διὰ τῆς παρουσίας Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς, ἅμα μὲν ἐκφράσαι αὐτῇ τὴν ἀπαράμιλλον εὐχαρίστησιν τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δι' ἣν ἡ Σεβασμία ἱερότης τῆς, ἀδιάφθορος φύλαξ τῆς ἐμπειπιστευμένης αὐτῇ Ἱερᾶς παρακαταθήκης περιήφωτο τῷ τε Ἀρχιερατικῷ χαρακτῆρι, καὶ παντὶ τῷ ἱερῷ ἡμῶν Κλήρῳ εὐκλειαν οὐ μικρὰν, παρασχούσα καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅλην ἐπικαυχήσεως ἵτι οὐκ ἐκλείψουσιν αὐτῇ πιστοὶ πρόμαχοι καὶ τῶν θείων αὐτῆς δικαιωμάτων ὑπερασπισταί, ἅμα δὲ καὶ ὁρέξαι αὐτῇ ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ περιστάσει τοῦ Ποιμνίου τῆς χεῖρα βοηθόν, παραμυθούμενός τε ἐν συμπαθείᾳ ἀδελφικῇ καὶ ἐν θαρρύνοντες καὶ ἐνισχύοντες τὸν ἐνθεὸν ζήλον τῆς ἐν τῷ προκειμένῳ ἀγῶνι. Ἐδελφιζόμεθα γάρ, περιπόθητε ἀδελφέ, ὅτι ἐκ τοῦ γενναίου αὐτῆς παραδείγματος ἐξαργυρεῖται τὸ πλεῖστον τοῦ κατορθώματος, ἥτοι ἡ ματαιώσις τῶν τεκταινομένων δλεθρίων σκοπῶν.

Τὴν κατὰ Θεὸν πορείαν τῆς ἀκολουθήσεως βεβαίως καὶ ἅπας ὁ ὑπ' αὐτὴν ἱερός Κλήρος, καὶ ἡ ποιμαντικὴ αὐτῆς φωνὴ ἠχήσασα εἰς τὰς τειαραγμένας ἀκοὰς τοῦ Ποιμνίου τῆς ἀναγκαιώσει τὴν κατὰ τοῦ κλημονοῦ ὥθησιν αὐτοῦ.

Εἰς τοῦτο ἀπευθυνόμενῃ καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ ἐξειδικυμένη εἰς τὸ ἀκριφνὲς τῶν Ἀρχιεροπρεπῶν αἰσθημάτων τῆς καὶ τοῦ χαρακτηρίζοντος αὐτὴν θείου φόβου, ὅτι οὐδὲν ἀνάξιον ὁρθόδοξῳ Ἀρχιερεῖ, οὔτε τῶν πρὸς Θεὸν ἐπαγγελιῶν αὐτῆς καταφρονητικὸν ἄπαγε, καὶ τῶν θείων Κανόνων πολέμιον ἔργον ἀνεχθήσεται πράξει εἴτε ὑπὸ ἰδέας κόμπων, καὶ ἀπολαύσεων, εἴτε ἐξ ἐπιφορᾶς ἀπειλῶν ἢ καὶ σωματικῶν κακώσεων, οὔτε θυσιάζει τὰ τιμαλφῇ καὶ αἰῶνια πρὸς τὰ γήϊνα καὶ μάταια ἐπὶ διηνεκεῖ κατακρίσει τοῦ ὀνόματός τῆς, ἀλλὰ καὶ μόχθους καὶ κινδύνους ἀψηφίσει, καὶ τὴν ψυχὴν θύσει ὑπὲρ τῶν λογικῶν προβάτων τῆς, τοιαύτας ἔχοντες πεποιθήσεις περὶ τοῦ ἱεροῦ ἀτόμου τῆς, ἐπειδὴ Συνοδικῶς διασκεπτόμενοι ἐπὶ τῶν πρακτικῶν, ὅσα τὸ ἀπαραίτητον ὄφλημα τῆς πνευματικῆς ἡμῶν θέσεως ὑπαγορεύει διαπραῖσαι σπουδαιότερον, ἀναλόγως τῶν διαδραματιζομένων αὐτόθι κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ Χριστοῦ λαοῦ, δέον ἐκρίναμεν ἵνα διαβιβάσωμεν προηγουμένως ἐκκλησιαστικὰς νοουθεσίας πρὸς τὸν Ὑψηλότατον Ἡγεμόνα Κύριον Ἀλέξανδρον Ἰωάννου Α'. Ἐγνωμεν δὲ ἐπιφορτίσαι τὸ ἔργον τοῦτο τῇ ἱερότητι τῆς, ὡς νομίμῳ καὶ κανονικῷ αὐτόθι Ἀρχιερεῖ, καὶ διότι τῆς αὐτοῦ Ὑψηλότητος ἀπ' ἀρχῆς τῆς Ἡγεμονίας αὐτοῦ μηδέποτε ἀξιώσαντος τὴν Ἐκκλησίαν γράμματος αὐτοῦ, ἵσως ἐκ προμελέτης τῶν προκειμένων, ἀπευ-

κταίων, ἐκρίναμεν μάταιον ἀπευθυνθῆναι αὐτῷ ἀμέσως.

Προτρέπομεν ὅθεν καὶ ὑπαγορεύομεν Συνοδικῶς τὴν αὐτῆς ἱερότητα, ὅπως ἐμφανισθεῖσα τῇ ὑψηλότητι τοῦ ὡς ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας λαλήσῃ αὐτῷ μετὰ παρησίας, καὶ νουθετήσῃ καὶ προτρέψῃ πατρικῶς καὶ ἀρχιερατικῶς εἰς τὴν ἐπίγνωνσιν τῶν χριστιανικῶν καὶ Ἡγεμονικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, (εἶγε κατὰ τὰ ἀκουσθέντα ἡ Ὑψηλότης τοῦ ὑπάρχοντος ὁ πρόμαχος τῆς βιαίας ἀνατροπῆς τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν καθεστώτων), καταδεικνύουσα ἐλευθέρως τὴν ἀπάτην, ἣτις παρασύρει τὴν ὑψηλότητά τοῦ εἰς ἀμαύρωσιν τοῦ γεραροῦ αὐτοῦ ὀνόματος διὰ πράξεως ἀνεπίστου, καὶ ἀνοικείου ὅπως παντὶ τιμῇ καὶ φρονίμῳ χριστιανῷ, πολλῶν μᾶλλον ἀρχοντι λαοῦ, ὅποια ἐστὶν ἡ ἀθέτησις τῆς ἀληθοῦς καὶ ὑγιαινούσης χριστιανικῆς ὁμολογίας, καὶ ἡ ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ ἀποσκήρτησις ἀπὸ τῆς πατρώας εὐσεβείας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, καὶ ταῦτα ἐνῶ ἐν ταύτῃ τῇ ἀγίᾳ Πίστει δοξασθεῖς καὶ προαχθεῖς ὁρθόδοξος Ἡγεμὼν ὁρθοδόξου λαοῦ ὥφειλε καὶ ἀντιδοξάσαι αὐτὴν μιμούμενος τοὺς ἀπ' αἰῶνος ὁρθοδόξους Βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνας, οἵτινες δι' ἔργων Πίστεως, καὶ πατρῶου ζήλου μᾶλλον, ἢ διὰ κατορθωμάτων πολιτικῶν κατέλιπον ἀειμνηστον τὸ κλέος αὐτῶν διὰ τοιούτων πατρικῶν λόγων ἐπιστήσασα τὴν ἐμβριθεῖ κρίσιν τῆς αὐτοῦ Ὑψηλότητος καὶ κατορθώσασα ὅπως ἀκριβῶς σταθμίση εἰς οἶον φέρεται ἔργον, θέλει προσθέσει συγχρόνως, καὶ μάλιστα ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, δμὴ γένοιτο τῶν νουθεσιῶν τῆς, ἀποτείνουσα σοβαρὰς παρατηρήσεις κατὰ τῆς βίας ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν συνειδήσεων τῶν ὁρθοδόξων τέκνων τῆς Ἀνατολικῆς ἡμῶν Ἀγίας Ἐκκλησίας, ἣν οὐδεὶς οὐδέποτε τῶν νομίμων Ἡγεμόνων, ἐκτός κατὰ τοὺς διωγμοὺς τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐπέφερεν εἰς τὸ θρησκευτικὸν τῶν ὑπηκόων, ὅπερ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἄλλοθενθεν ἐσεβάσθη ἀείποτε καὶ διετηρήθη ἀπαραβίαστον. Διὸ καὶ ὑποχρεοῦται ἡ ἱερότης τῆς, ἵνα ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας ἀποτρέψῃ καὶ ἀπαγορεύσῃ τῇ Ὑψηλότητι τοῦ πᾶσαν ἐξάσκησιν καταναγκαστικὴν πολιτικῆς ἐπεμβάσεως εἰς ἐλαχίστην μεταβολὴν τῶν πατρικῶν παραδόσεων, τῶν θείων Δογμάτων καὶ Μυστηρίων, τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου, καὶ παντὸς ἄλλου θρησκευτικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἀντικειμένου, ὡς ἄλλοτρίου τῇ πολιτικῇ δικαιοδοσίᾳ καὶ ἀφορῶντος μόνην τὴν ἐκ μέρους τῆς πνευματικῆς Ἀρχῆς νόμιμον καὶ κανονικὴν διεύθυνσιν, ἣτις ἐστὶν ἡ ἀπαράτρεπτος φυλακὴ τῆς Ἱερᾶς αὐτῶν παρακαταθήκης καὶ ἡ ἐκ παντὸς τρόπου προάσπις τῶν ὁρθοδόξων χριστιανῶν, περὶ ἧς δοῦναι λόγον τῷ ὑψίστῳ Θεῷ, καὶ ὦν τὸ αἶμα ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐκζητηθήσεται κατὰ τὸν Ἱερεμιάλ.

Ὁ μὴν δὲ ἄλλὰ καὶ τοῖς ἐν ἀξιώμασι καὶ τὰ κοινὰ διέπουν καὶ λοιποῖς πᾶσι χριστιανοῖς αὐτῆς θέλει διαδώσει τὰς προσφόρους συμβουλὰς καὶ προτροπὰς ἡ σεβασμία ἱερότης τῆς, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐσεται λίαν προσεκτικὴ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς κλήρου, τῶν τὴν πνευματικὴν διαγωγὴν καὶ ἐξομολόγησιν ἀνατεθειμένων τῶν Ἱεροκληρικών καὶ λοιπῶν ὑποτελούντων αὐτῇ φροντιστῶν τῆς πνευματικῆς ἐπισκέψεως τοῦ ποιμνίου τῆς, διδάσκουσα ἐκάστῳ καὶ στηρίζουσα εἰς τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν ἱερῶν

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὅπως καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη οὕτω καὶ διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1957, τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐκδίδουσιν Ἡμεροδείκτας τοίχου καὶ ἐγκόλπια Ἡμερολόγιον καὶ κατὰ τὸ Πολιτικὸν νέον τοιοῦτον, ἀλλὰ μὲ ἀσυγκρίτως πλουσιωτέραν καὶ πλέον ψυχοφελῆ ὕλην, δυναμένην ἐκ τοῦ προχείρου νὰ ἀντικαταστήσῃ ἐν τῇ Χριστιανικῇ Οἰκογενείᾳ τὸν Συναξαριστὴν καὶ πολλὰ ἄλλα θρησκευτικὰ βιβλία· ἡ δὲ σύνταξις αὐτῶν ἐγένετο ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὁρει.

Εἰδοποιοῦνται ὅθεν αἱ Διοικήσεις τῶν ἐκασταχοῦ ἡμετέρων Παραρτημάτων, ὅπως σπεύσωσι καὶ δηλώσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὰ Μέλη αὐτῶν ποσότητα ἐκ τῶν Ἡμεροδεικτῶν καὶ Ἡμερολογίων ἵνα ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ τοιοῦτον· διότι θὰ ἐκτυπωθῶσιν εἰς ὠρισμένον ἀριθμὸν ἀντιτύπων. Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

αὐτῶν καθηκόντων, ἐν περιπτώσει δὲ καὶ τὴν ἀνάλογον πνευματικὴν παλιν ἐπιφέρουσα κατὰ τῶν καινοτομούντων, καὶ ἐν ἐπιγνώσει παρεκτρεπομένων, καὶ ἐνὶ λόγῳ καταβάλλουσα ἐν τῇ ἐπωδύνῳ ταύτῃ περιστάσει καὶ δοκιμασίᾳ καὶ ὑπὲρ τὴν δύναμιν, ὥς εἰπεῖν, τὸν ἀκάματον ζῆλον τῆς, ἐφαμίλλως τοῖς κατὰ καιροὺς ἀγωνισαμένοις ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας πατρῶσιν ἡμῶν, ἵνα καὶ τῆς μετ' αὐτῶν κατατάξεως ἀξιοθῇ παρὰ τοῦ δικαιοδότη τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν ἔργων ἀνταποδόσεως.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατὰ τὸ χρέος τῆς προνοίας αὐτῆς θέλει συνδράμει τῇ ἱερότητι τῆς καὶ δι' ἀποστολῆς παραινετικῶν γραμμάτων πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς καὶ δι' ἄλλων καταλλήλων εἰς περιστολὴν τοῦ ἐπαπειλουμένου δαιμονίου καὶ ἀναγκαίων μέτρων, περιμένει συνεπῶς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς διὰ γραμματος ἀποκριτικοῦ τῆς φίλης ἡμῖν ἱερότητός τῆς δηλωτικοῦ καὶ τῆς περισπουδάστου ἡμῖν ἀγαθῆς ὑγείας τῆς, ἣν δόξη αὐτῇ ἀμετάπτωτον διὰ βίου ὁ Κύριος οὐ ἡ χάρις καὶ τὸ ἀπειρον ἔλεος εἶη μετ' αὐτῆς.

αὐξήδ'. Φεβρουαρίου η'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χριστῷ
ἀγαπητὸς ἀδελφός

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάνος

Νίκης 33—Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Κ. Γ. ΚΟΡΔΑΤΟΝ

ὑπὸ Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΝΑΣΛΙΜΗ

«Ἐρίσσης, Κύριε, πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἀνομίαν ἀπολείς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος»

(Ψαλμ. Ε', 7—7)

Ἡ σατανικότης μὲ τὴν ὁποῖαν σκέπτονται καὶ ἐργάζονται οἱ διάφοροι ἀθεῖστοι καὶ κοινωικοὶ διαφθορεῖς, εἶναι ὄντως καταπληκτική. Τὸ ψεῦδος, ἡ συκοφαντία, ἡ ἀπάτη, ἡ σοφιστεία καὶ ἡ παραποίησης τῆς ἀληθείας, καὶ τοῦ δικαίου, ἀποτελοῦν πάντοτε τὰ εἰς χρῆσιν μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἀγωνίζονται νὰ ἐπιβάλουν τὰ ὀλέθρια φρονήματά των. Ἡ θρησκεία, χαρακτηρισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ὡς «*τὸ ὄπιον τοῦ λαοῦ*» ἀποτελεῖ τὸ κέντρον, ἐναντίον τοῦ ὁποίου διὰ παντός τρόπου καὶ μέσου βάλλουν, ἐκμεταλλεόμενοι μὲ περισσὴν ἐμπάθειαν, ὅτι ἀστοχον καὶ ἐπίμεμπτον ἤθελον πληροφορηθῇ, διαπραχθὲν ἢ λεχθὲν παρ' ἀτόμων θρησκευομένων.

Βεβαίως οἱ θρησκευόμενοι πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι συνεπεῖς καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς θρησκείας ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα, πλην ὅμως ἡ ἀνθρωπίνη ἀδυναμία δυσκόλως φθάνει τὴν τελειότητα, καὶ πολλάκις ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ ὁ ἄνθρωπος παρασύρεται εἰς παραβάσεις ποικίλης μορφῆς καὶ βαρύτητος. Διὰ τοῦτο ἡ ἰδίᾳ θρησκεία διδάσκει καὶ συνιστᾷ τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν διόρθωσιν, ἵνα ὁ ὑπὸ οἰουσιδήποτε λόγους καὶ ἀφορμὰς ἁμαρτήσας ἄνθρωπος ἐπανέλθῃ, εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, καὶ οἰαδήποτε καὶ ὁσαδήποτε ἄτοπα πράξας, μηδὲν ἑαυτὸν ἀπελπίσῃ, ὅτι τεύζεται συγχωρήσεως.

Ὁ θεὸς Χρυσόστομος λέγει: *Τὸ μὲν ἁμαρτάνειν ἀνθρώπινον· τὸ ἐμμένειν δὲ τῇ ἁμαρτίᾳ, σατανικὸν καὶ ὀλέθριον*. Καὶ πράγματι «*οὐδεὶς ἀγαθός, εἰμὴ εἰς, ὁ Θεός*» (Μάρκ. 10, 18) καὶ «*Ἐὰν εἰπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν*» (Α' Ἰωάν. α', 8). Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἰς τοῦτο ἀποβλέπει, πῶς τὸν ἐκπτώτων ἠθικῶς ἄνθρωπον ἀναβιβάσῃ εἰς ὕψος πνευματικῆς τελειότητος, ἀφομοιῶσα αὐτὸν πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν, κατ' εἰκόνα τοῦ ὁποίου ἐπλάσθη. Ἡ θρησκεία αὕτη οὐ μόνον διδάσκει ἀλλὰ καὶ βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἠθικὴν ἀνύψωσιν, παρέχουσα εἰς αὐτὸν διὰ τῶν θείων Μυστηρίων, ὅλα τὰ ἀπαραίτητα πνευματικὰ ὑποστηρίγματα καὶ βοηθήματα, δι' ὧν εὐκόλως θὰ ἀνέλθῃ τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τῶν ἀρετῶν, μέχρις οὗ «*καταντήσῃ εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ*» (Ἐφεσ. 4, 13).

Εἰς μίαν τοιαύτην ἠθικὴν ἀνύψωσιν εἶναι ἀδύνατον νὰ φτάσῃ ὁ ἄθρησκος. Διότι οὕτε γνώσιν περὶ πραγματικῆς ἠθικῆς ἔλαβε, τὴν ὁποῖαν μόνον ἡ χριστιανικὴ θρησκεία διδάσκει, οὔτε ταύτην νὰ ἀσκήσῃ καὶ κατορθώσῃ δύναται ὥς μὴ ἔχων τὴν πρὸς τοῦτο ἄνωθεν ἀντίληψιν

καὶ ἐνίσχυσιν. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι εἰς τὰς διαφόρους τάξεις τῶν ἀθέων καὶ ἀθρησκῶν ἡ συναίσθησις καὶ τὸ φρόνημά τῆς ἠθικῆς ποικίλει διό καὶ ἐν τῇ πράξει παρουσιάζεται τεραστία ἡ ἀντίθεσις τῆς ἠθικῆς, τὴν ὁποῖαν ἐκάτερον τῶν συστημάτων Χριστιανισμοῦ καὶ ἀθεΐσμοῦ διδάσκει.

Μία τῶν ἐντολῶν τῆς θείας τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκείας εἶναι «Ὁ ψευδομαρτυρῆσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρεῖν ψευδῆ» (Ματθ. 19, 18, Δευτερ. 5, 20). Ἐπίσης ἡ ἐντολὴ «Μὴ κλέβετε ἵνα μὴ κριθῆτε» (Ματθ. 7, 1). Τὰς δύο ταύτας ἐντολάς ὁ φοβούμενος τὸν Νομοθέτην Θεὸν φροντίζει πάντοτε νὰ φυλάττῃ, λαλῶν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀποφεύγων τὴν κατάκρισιν τοῦ πλησίον, οἰοσδήποτε καὶ ἂν ᾖ καὶ ὅ,τι δῆποτε ἂν πράττῃ, διότι «ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν» (Δευτερ. 1, 17).

Ὁ ἄθεος ὅμως ἀπορρίπτων τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ καὶ μὴ πιστεύων εἰς κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν, ἀουστόλως διαπράττει πᾶσαν ἀμαρτίαν, διότι ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ δὲν τὸν συνέχει, ἡ δὲ κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις μετὰ θάνατον ὡς δόγμα θρησκευτικῆς πεποιθήσεως ὑπ' αὐτοῦ χλευάζεται. Καὶ ναὶ μὲν πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ τοῦ θείου Νόμου λαμβάνει θάττον ἢ βράδιον ἀναποφεύκτως ἐνδικὸν μισθαποδοσίαν (Εβρ. 2, 2). Ἔως οὗτοῦ ὅμως ἡ θεία δικαιοσύνη ἐπέμβῃ καὶ πατάξῃ τὴν ἀθεοφοβίαν καὶ τὴν ὕβριν κατὰ τοῦ θείου Νόμου, τὸ κακὸν ἀλαζονευόμενον ἀπειλεῖ νὰ παρασύρῃ παλλοὺς ἀστηρίκτους εἰς τὰς δόδους τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀμαρτίας. Διὰ τοῦτο χρέος καὶ καθήκον παντὸς φοβουμένου τὸν Θεὸν καὶ ἀγαπῶντος τὸν πλησίον εἶναι νὰ ἀντιδρᾷ καθ' ὅσον δύναται καὶ δικαιούται εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀμαρτίας, σώζων οὕτω ἑαυτὸν καὶ ἄλλους ἀπὸ τὰ βράθρα τῆς αἰωνίας ἀπωλείας.

Ἰδοὺ ἐν δεῖγμα οἰκτροῦ καταντήματος ἀθεοφοβίας ὅπερ παρουσίασεν ὁ κ. Γιάννης Κορδάτος, ἐξ ἐνὸς δημοσιεύματος, τὸν ὁποῖον ἡ ἐφημερίς «Ἀυγὴ» τῆς 26 Αὐγούστου ἐ. ἔ., κατεχώρισεν εἰς τὰς στήλας τῆς μετὰ τὸν τίτλον «Πῶς δὲν ἔγινε κληρικὸς. Τὸ τσονοῦλα τοῦ Δεσπότη».

Πρὶν ἐλέγξωμεν τὴν κακοπιστίαν τοῦ κ. Κορδάτου εἰς τὰ ἐξιστορούμενα ὑπ' αὐτοῦ καὶ πρὶν ἢ θριαμβεύσωμεν τὴν κακοήθειαν τῶν ἀθέων διδασκάλων καὶ συνεργατῶν του, καταχωρίζομεν μέρος τοῦ ἀξιοθρηνήνου δημοσιεύματός του, διὰ νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτοῦ ὅσοι δὲν τὸ ἀνέγνωσαν.

«Μὲ ρωτᾶτε ποῦ ζοῦσα εἶναι ἡμουν 16 χρονῶν καὶ ποῦ σπούδαζα καὶ τί διάβαζα. Σὰς ἀπαντῶ. Ὡς τὸ καλοκαίρι τοῦ 1907 τότε ποῦ ἡμουν 16 χρονῶν—ἔμεινα σὺν χωριῷ μου στὴ Ζαγορά τοῦ Πηλίου. Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια τελείωσα τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖο τῆς Ζαγοράς, ἀλλὰ οἱ γονεῖς μου δὲν μ' ἐστειλαν σὺν Γυμνάσιῳ. Ἡδεῖλαν νὰ μὲ στείλουν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν νὰ φορέσω τὰ ράσα, ἀπεφάσισαν νὰ μὲ κρατήσουν σὺν χωριῷ. Τὸ 1907 ὅμως εἶναι γιὰ μένα μιὰ χρονολογία ποῦ ἀποτελεῖ τὴν ἀφειρημένην τῆς πνευματικῆς μου σταδιοδρομίας. Τῇ χρονίᾳ αὕτῃ δύο

περιστατικὰ εἶχαν μεγάλη ἐπίδρασις στὴ ζωὴ μου. Τὸ πᾶσχα τοῦ 1907 κατέβηκα σὺν Βόλῳ καὶ ἔμεινα σὺν σπῖτι τοῦ θεοῦ μου Κωνστῆ Μαργαρίτη, ποῦ ἦταν καπνέμπορος. Ὁ θεὸς μου συνδέσταν μετὰ στενὴν φιλίαν μετὰ τὸν Ἐπίσκοπον Δημητριάδου (Βόλου) Γερμανὸν Μανρομμάτη. (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΛΟΥΚΑΣ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ

Ὁ τρίτος οὗτος εὐαγγελιστὴς εἶναι μίς ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας μορφάς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἰσταται πολὺ ὕψηλὰ ὄχι μόνον διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συγγραφικὴν του δύναμιν. Διότι ὁ Λουκάς εἶναι καὶ μέγας ἱστορικός, καὶ ὁ μόνος ὅστις ἔγραψε περὶ τῆς πρώτης τριακονταετίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἰερώνυμος μᾶς διέσωσε τὴν παράδοσιν, ὅτι ὁ Λουκάς ἦτο ἱατρός καὶ ὅτι εἶχεν μεγάλην φιλολογικὴν παιδευσιν. Φαίνεται δὲ ὅτι κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν διότι εἶναι γνώστης πολλῶν λεπτομερειῶν τῆς Ἀντιοχειανῆς ζωῆς. Ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον ἀπὸ τὴν πρώτην του περιοδείαν, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν σπορὰν τῆς νέας πίστεως καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς ταλαιπωρίας καὶ τοὺς διωγμούς. Ἀποτέλεσμα τῆς γνωριμίας του μετὰ τὰς πρώτας ἐνεργείας τῶν ἀποστόλων ὑπῆρξαν αἱ «Πράξεις τῶν Ἀποστόλων», αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν συνέχισιν τοῦ Εὐαγγελίου του. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Λουκάς ἀποβαίνει ὁ ἱστορικός τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰς πράξεις ὁ Εὐαγγελιστὴς τ' ἀπευθύνει πρὸς Θεόφιλον τινα, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς ἀπὸ ἄλλην πηγὴν, δυνάμεθα ὅμως νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἀσφαλῶς πρόκειται περὶ ὕψηλὰ ἱσταμένου προσώπου. Ἐξ ἀρχῆς λέγει ὅτι «πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων....» καὶ φαίνεται ἐννοεῖται δύο πρῶτα συνοπτικὰ Εὐαγγέλια τοῦ Ματθαίου καὶ τοῦ Μάρκου. Ὁ Λουκάς εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ Εὐαγγελίου του ἐχρησιμοποίησε τοὺς δύο συνοπτικοὺς καὶ παραλλήλως τοὺς συνεπλήρωσε. Διότι ἠνέτησε τὸ ὅλικόν του καὶ ἀπὸ τοὺς «γενομένους ὑπηρέτας τοῦ Λόγου» καὶ ἀπὸ τὴν συνεχή καὶ ζῶσαν παράδοσιν. Ἀρχίζων τὴν διήγησιν ἀπὸ τοῦ Ζαχαρίου, τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰωάννου, τὸν ὁποῖον χρονολογικῶς τοποθετεῖ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἡρώδου τῆς Ἰουδαίας καὶ συνεχίζων μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ, τὴν ὁποῖαν πάλιν χρονολογεῖ ἐπακριβῶς, ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Λουκάς εἶναι ὁ ἱστορικώτερος τῶν Εὐαγγελιστῶν. Καὶ ὄχι μόνον ὁ ἱστορικώτερος ἀλλὰ καὶ ὁ φιλολογικώτερος. Τὸ λεξιλόγιόν του εἶναι πλούσιον καὶ τὸ ὅφος φροντισμένον. Εἰς 265 ἀνέρχονται τὰ ῥήματα καὶ 220 τὰ οὐσιαστικὰ τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται μόνον ὑπὸ τοῦ Λουκά. Ἡ γλῶσσα

του εἶναι ἀπηλλαγμένη ἐβραϊσμῶν καὶ ἀρματισμῶν καὶ προδίδει οἰκειότητα μὲ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα. Εἰς τὴν γνώσιν τῶν Ιατρικῶν ὄρων ὁ Λουκάς ἀποβαίνει ἄφθαστος, πρᾶγμα ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν ἰδιότητα τοῦ Ιατροῦ.

Μὲ αὐτὰς τὰς δυνάμεις ὁ Λουκάς ἔθεσε εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του τὴν σφραγίδα τῆς ἰδικῆς του ἀτομικότητος. Ἡ ἐνάργεια τοῦ λόγου, ἡ συγκίνησις, ἡ δύναμις τῆς περιγραφῆς εἶναι τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ. Ὁ συγγραφεὺς ζῇ τὴν ζωὴν, τὴν ὅποιαν περιγράφει ἀλλὰ στρέφει τὸ βλέμμα καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν ὅποιαν συνάγει χρήσιμα συμπεράσματα. Μένει ἀδιάφορος πρὸς τὰ ὕλικά ἀγαθὰ, ἀγνοεῖ τὸ χρῆμα καὶ ἐξαιρεῖ τὴν θέσιν τοῦ πτωχοῦ Τὸν Ζακχαῖον, ὅστις διαθέτει τὴν περιουσίαν του ἀναφέρει μόνος αὐτός. Ἐκτιμᾷ καὶ ἐξυψώνει τὴν ἀφιλοκέρδειαν, τὴν ἀνιδιοτέλειαν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρωπίνου λογικοῦ. Τὴν δὲ ἀμφιβολίαν θεωρεῖ ὡς ἀφορμὴν καὶ ὡς πόθον διὰ τὴν ἀπόκτησιν βαθυτέρας πίστεως. Ἀναζητεῖ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μίαν βαθυτέραν ἀνάγκην, ὡς ἓνα ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν αἷτημα. Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Λουκά, Εὐαγγέλιον τῆς ἐπιεικέας καὶ τῆς εἰρήνης, ὡς ἀπεκλήθη, ἀναδεικνύει τὸν Εὐαγγελιστὴν μίαν τῶν ἐξοχωτέρων μορφῶν ὁλοκλήρου τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΓΝΟΤΗΣ

Τελευταίως ἀνηγγέλθη εἰς τὰς ἐφημερίδας ὁ ἐφορτισμὸς τοῦ παιδιοῦ. Μανία καὶ αὐτὴ τῆς ἐποχῆς μας νὰ καθιερώνουμε νέας ἐφορτάς. Μήπως ἄραγε αἱ ἐφορταὶ αὐταί, ὅπως π.χ. τῆς μητέρας, τοῦ παιδιοῦ, τοῦ δασκάλου ἐνισχύουν ἠθικὰ εἰς τὴν κοινωνία τὰ ἀντίστοιχα ἀξιώματα, ὅπως π.χ. τὴν μηρότητα, τὴν ἀγνότητα, τὴν ἀγωγή; κἀκεῖ ἄλλο! Τέλος πάντων τὶ τὰ θέλετε, θὰ εἴμαστε οἱ αἰώνιοι γκρι-νάρηδες διὰ κάθε πρᾶγμα, ποὺ παρουσιάζει μία ἀδικαιολόγητη καὶ ἀκαρπτη τρωτοτυπία διὰ κάθε ἀποστεωμένο μοντερνισμό.

Σκοπὸς μας εἶναι νὰ διατυπώσουμε μερικὰς γνώ-
μες διὰ τὴν παιδικὴν ἀγνότητα. Τὸ εὐγενέστερο ἰ-
δανικὸν εἶναι αὐτό. Ἡ παιδικὴ ἀγνότης ἀποτελεῖ τὸ
φυσιολογικὸν κλίμα μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσε-
ται ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ κατὰ τὸ στάδιο, ποὺ μεσολα-
βεῖ μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ὀριμότητος. Τὰ ὅριμα
χρόνια εἶναι πίντοτε ἀνάλογα τῆς παιδικῆς ἀγνό-
τητος. Ἡ παιδικὴ ἀγνότης μοιάζει μὲ τὸ λουλοῦδι
τὴν σπυγμή, ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ ξεπεταχθῇ ἀπὸ
τὸν κάλυκά του. Ἡ παιδικὴ ἀγνότης χαρίζει στὰ
παιδιὰ τὴν ἀγία ἀφέλεια, τὴν ἀγγελικὴν καθαρότη-
τα, τὸ κατανυκτικὸ ἠθικὸ μεγαλεῖο. Ἡ παιδικὴ ἀ-
γνότης ἔκανε τὸν Κύριόν μας νὰ διακηρύξῃ, ὅτι
ἐὰν δὲν γίνουμε σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ, δὲν θὰ κλη-
ρονομήσουμε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ἡ παιδικὴ ἀγνότης δὲν πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς ἄ-
γνοια τῆς γεννητηρίου λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπου.
Ἐχουμε νέους καὶ νέες, ποὺ γνωρίζουν κάλλιστα
τὰ ζητήματα αὐτὰ ἢ ἐγκυκλοπαιδικῶς ἢ ἐπαγγελ-
ματικῶς καὶ ὅμως μοιάζουν σὰν τὰ δολόφωνα κρίνα.
Ἀπ' ἐναντίας ὑπάρχουν παιδιὰ μὲ τόσο διεφθαρ-

μένη ψυχὴ, ποὺ ξεπερνῶν σὲ πονηρίαν καὶ τὸ πιὸ
μεγάλο. Εἰς τὴν φράσιν αὐτὴν ὑπεδείξαμε τὸν ἐχθρὸ
τῆς παιδικῆς ἀγνότητος: Τὴν διαφθορά. Κι' αὐτὸς
δυστυχῶς ὁ ἐχθρὸς ἔχει καταγάγει καταπληκτικούς
θριάμβους εἰς βίους τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ γενι-
κώτερον τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς. Πῶς δρᾷ ὁ ἐπικίνδυν-
ος αὐτὸς ἐχθρὸς;

1) Μὲ τὰς ἐφημερίδας. Οἱ περισσότερες ἐφημε-
ρίδες μὲ τὰς γυνὰς φωτογραφίας καλλιεργοῦν συ-
στηματικῶς ἓνα παχυλὸ σαρκικὸ φρόνημα, ποὺ ἐνι-
σχίζει τὴν ἔμφυτη κλίσιν καὶ ὁρπὴ τοῦ ἀνθρώπου
πρὸς τὴν ἁμαρτία. Τὸ παιδί βλέπει τὴν γυναῖκα
σὰν ἓνα ὄγκο κρέατος, ποὺ τροφοδοτεῖ αἰσθησιακά.
Πῶς λοιπὸν νὰ συλλάβῃ τὴν ἔννοια τοῦ σεβασμοῦ
πρὸς τὴν γυναῖκα; Καὶ πῶς νὰ μὴ διαφθερῇ τὴν
ἀθωότητά του; Ἐπειτα οἱ ἐφημερίδες συνήθως ἄ-
ναγράφουν μὲ μὴ σατανικὴ ἐπέκτασι ὅλα τὰ ἐγκλή-
ματα ποὺ ἔχουν ὡς ἀφορμὴ ἠθικὰς παρεκτροπὰς·
τὰ περίφημα διὰ λόγους τιμῆς ἐγκλήματα. Καὶ αὐ-
τὴ τὴν στάσι εἶχε τὸ θῦμα καὶ ἔτσι σκότωσε ὁ
δράστης καὶ αὐτὰ τὰ λόγια εἶπαν οἱ παρατυχόντες
καὶ ἄλλες λεπτομέρειες, ποὺ ἐνδιαφέρουν μόνον τὸ
δικαστήριον. Αὐτὰ εἰσάγουν τὸ παιδί κανονικὰ εἰς
τὴν περιοχὴν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὸ ἐξοικειώνουν
μαζὺ του. Ὁ τοῦ ὁμοῦ εἰσέρχεται τὸ ἐγκλημα, ἔστω
καὶ ἡ ἰδέα, ὡς λανθάνουσα πικράστασις, ἐκεῖ φυγα-
δεύεται ἡ ἀγνότης. Ἐνα ἠθικὸ κατόρθωμα, μὴ ἐν-
τιμὴ πρᾶξι ποὺ νὰ διαγείρῃ στὸ παιδί τὸν ἡρώϊκὸ
θανασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι πρὸς τὰς ἠθικὰς ἀξίας
δὲν θὰ τὴν δῇτε σὰν εἶδησι εἰς τὰς ἐφημερίδας.
Καὶ αὐταὶ ἀκόμη «αἱ ἐρευναι» διὰ τὰ αἷτια τῆς
διαφθορᾶς παίρνουν τὴν μορφή γαργαλιστικοῦ ρο-
μάντζου ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ἐμπορεύονται τὸ αἰσ-
χρόν· μὰ διὸ εὐρίσκονται στὴν ἐγκληματικὴ πρω-
τοπορία. Ἡ «Ἀκρόπολις» καὶ «Ἀπογευματινὴ».

2) Μὲ τὸ Σχολεῖο. Πῶς δρᾷ μὲ τὸ σχολεῖο ἡ δια-
φθορά; Ἐχνάτε τὴν μικτὴ φοίτησι; Ἐχνάτε τίς ἐ-
τοιμώτερες γυμναστικὰς ἐπιδείξεις, ποὺ τίς... ἐξαγιά-
ζουν μὲ τὴν παρουσίαν τους καὶ... Σεβασμιώτατοι;

3) Τὸ ραδιόφωνο, ὁ κινηματογράφος, τὸ περιο-
δικὸ εἶναι παράγοντες συστηματικῆς καταστροφῆς
τῆς παιδικῆς ἀγνότητος. Ἀλλὰ καὶ οἱ γονεῖς δὲν
ὕστερον στὸν τομέα αὐτό. Ἡ ἔλλειψις σοβαρότη-
τος προσεγγίζει τὰ παιδιὰ τους. Τὸ προκλητικὸ ντύ-
σιμο μοντέρνας μητέρας· οἱ θαμνῶνες τῶν οἰκογε-
νειακῶν συγκεντρώσεων μὲ τὰ ὑπονοούμενά τους.
Ἡ μεγαλυτέρα ὁμοῦ εὐθύνη τῶν γονέων ἔγκειται
εἰς τοῦτο. Δὲν ἐπαγρυπνοῦν ἐπὶ τῶν παιδιῶν των,
οὔτε προσεύχονται γιὰ τὰ παιδιὰ τους. Φροντίζουν
νὰ τὰ ἐξοπλίσουν μὲ ὕλικά καὶ ἐπαγγελματικὰ ἐφό-
δια, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρωνται νὰ οἰκοδομήσουν στὴν
ψυχὴ τους ἐστίες ἠθικῆς ἀντιστάσεως. Ἐξαρουῦνται
βεβαίως οἱ ἅγιοι ἐκείνοι γονεῖς, ποὺ εἶναι ἰδανικῆς
μορφῆς γιὰ τὸ παιδί τους.

Ἐλάχιστα εἶναι τὰ παιδιὰ. Ὑπάρχουν νήπια
καὶ μικρομέγαλοι. Παρακολουθήστέ τα σὲ σιγο-
κουβέντες τους, σὲ ντύσιμό τους, σὲ... σὲ κά-
πινισμά τους, σὲ... τηλεφωνήματά τους καὶ θὰ τὸ
διαπιστώσετε. Μεγάλος ὁ κίνδυνος διὰ τὰ ἴδια τὰ
παιδιὰ. Γονεῖς ἀπὸ Σᾶς θὰ ζητήσῃ τίς ψυχὰς τῶν παι-
διῶν Σας ὁ Κύριος. Ἀγωνισθῇτε γιὰ νὰ πῇτε μὴ
μέρα μὲ παρηγορία σὲ φρικτὸ δικαστήριον. «Ἰδοὺ
ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ, ἃ μοὶ ἔδωκεν ὁ Θεός».

Ἀπὸ τὰ ἰδανικά
τοῦ Χριστιανισμοῦ

Ἡ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΑΓΑΜΙΑ ΕΓΚΩΜΙΑΖΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Πᾶς εὐσεβὴς χριστιανὸς γνωρίζει, ὅτι τὸν φυσικὸν τοῦ γάμου σύνδεσμον, τὸν ἐκ θείας διατάξεως, εὐθὺς ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ πρωτοπλάστου ὑφιστάμενον, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνύψωσεν εἰς μυστήριον τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, παρέχον εἰς τοὺς ἐλευθέρως καὶ νομίμως συζευγνυμένους τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀγιάζον τὸν σύνδεσμον τοῦτον.

Παραλλήλως ὅμως ὁ Σωτὴρ συνεβούλευσεν καὶ προέτρεψεν εἰς ὀρισμένην τάξιν τῶν Χριστιανῶν τὴν ἀγαμίαν καὶ τὴν παρθενίαν διὰ τῶν ὡραίων καὶ τῶν ὑψηλῶν νοημάτων περιχομένου ἐκείνων λόγων του. «Εἰσὶ εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνοῦχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω» (Ματθ. 19' 12) Διὰ τῆς ἱερᾶς λοιπὸν ταύτης διδασκαλίας ὁ Διδάσκαλος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν καθώρισε, διὰ τοὺς δυναμένους χωρεῖν, νέου εἶδους βίον, τὸν κατὰ Χριστὸν ἄγαμον καὶ παρθενικόν. Τὸν κατὰ Χριστὸν λοιπὸν ἄγαμον καὶ παρθενικόν τοῦτον βίον ποὺ ἀπετέλεσεν, ἀποτελεῖ καὶ θὰ ἀποτελῇ τὸ καύχημα τῆς τοῦ Χριστοῦ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θὰ μελετήσωμεν καὶ θὰ ἐγκωμιάσωμεν ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μελέτη καὶ τὸ ἐγκώμιον τῆς παρθενίας εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθοῦν ἀπὸ ἡμᾶς, τοὺς ἐλαχίστους, δι' αὐτὸ θὰ καταφύγωμεν περισσότερο εἰς τὰς μελέτας καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ἀπ' ἐκείνων ἀντλήσωμεν τὰ γλυκύτατα καὶ ζωήρυτα νάματα τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος. Τὸ δύσκολον τοῦ ἐγκωμίου τῆς παρθενίας περιγράφει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης ὡς ἑξῆς:

....Ὅσοι δὲ παρατάσσουσιν μακροὺς ἐπαίνους καὶ ἐκτεταμένους λόγους νομίζοντες ὅτι δι' αὐτῶν θὰ προσθέσουν κάτι ἀνώτερον εἰς τὸ θαῦμα τῆς παρθενίας, αὐτοί, κατὰ τὴν ἰδικήν μου κρίσιν, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶν, κάμουν τὸ ἀντίθετον πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν.

Ἐκεῖνος δὲ ποὺ τὴν θέτει φιλοτίμως ὡς θέμα ἐγκωμίων καὶ ἐπαίνων, ὁμοιάζει πρὸς τὸν νομίζοντα, ὅτι μίαν σταγὼν τῶν ἰδρώτων του θὰ γίνῃ ἀξιώλογος προσθήκη εἰς ἄπειρον πέλαγος, ἐὰν βεβαίως ἀνθρωπίνῃ λογικῇ πιστεύῃ, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸ μέγα τοῦτο τῆς παρθενίας χάρισμα. Ἡ λοιπὸν ἄγνοεῖ ὁ τοιοῦτος τὴν δυνάμιν του, ἥ δὲν ἐνόησε τί εἶναι ἡ παρθενία, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐπαυξήσῃ. Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ὅσον μεγαλύτερος εἶναι ὁ μισθὸς τόσον μεγαλύτερος κόπος ἐργασίας καὶ ἀγώνων καταβάλεται παρὰ τοῦ ἐργαζομένου καὶ ἀγωνιζομένου. Ἀφοῦ λοιπὸν

ἡ ἀκριβὴς κατόρθωσις τῆς παρθενίας ἀποτελεῖ τὸν μεγαλύτερον θρίαμβον νίκης διὰ τὸν ταύτης ἀγωνιστὴν καὶ ταυτοχρόνως δόξαν καὶ καύχημα διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, θὰ κατωρθοῦται διὰ μεγάλων σκληρῶν καὶ ὑπερανθρώπων ἀγώνων.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν Παραρτημάτων
μας. Θεο)νίκη.

Μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ ἐπισημότητος ἐτέλεσθη ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διβερη καὶ Ἀδελφ. Ἱερέως Στυλιανοῦ Μουσᾶ τὴν Κυριακὴν 30) 9) 56 τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τοῦ πολυσεβαστοῦ καὶ ἀληθμονήτου πατρὸς καὶ ποιμενάρχου ἡμῶν Χρυσόστομου. Παρέστη σύσσωμον τὸ Α. Συμβούλιον τῆς Κοινότητος καὶ πλῆθος κόσμου. Ὁμιλήσαν μετὰ νύξιν κατασυνκρινήσαντες τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα ὁ Ἱερολογιώτατος Διάκονος κ. Σπυρίδων Ἐρμεγένης καὶ ὁ εὐλαβέστατος νέος κ. Στ. Παπαγιαννοῦλης. Ἡ συγκίνησις τοῦ ἀκροατηρίου ἦτο ἐκδηλός.

Μετὰ τῆς αὐτῆς λαμπρότητος καὶ εὐκλείας ἐτέλεσε ἐτήσιον μνημόσυνον καὶ τὸ Θεοσκευτικὸν καὶ Ἑθνικὸν Σωματεῖον Γ.Ο.Χ. Θεο)νίκης τὴν 17) 9) εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νέστορος. Εἰς αὐτὸ ὁμιλήσεν ὁ Ἀδελφολογιώτατος Ἱερεὺς κ. Σάββας Παπαδόπουλος.

Συνέλευσις Παραρτημάτων Β. Ἑλ-
λάδος

Πρωτοβουλία τοῦ Α.Σ. τῆς Ἑλληνικῆς Θεοσκευτικῆς Κοινότητος Θεο)νίκης συνεκλήθησαν μερικὰ παραρτήματα τῆς Μακεδονίας μετὰ τὴν καλλιτέραν δαγάνωσιν τῶν δυνάμεων μας. Ὁμιλήσαν διάφοροι ἀντιπρόσωποι, ὁ δὲ ἀδελφωτάτος ἐφημέριος τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Π. Στυλιανὸς ἐχαίρεισε τοὺς συνέδρους ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπῆς, ἀναστήσας τὴν ἀνάγκην τῆς Πανελληνίου Ἐνότητος τοῦ Ἀγῶνος ὑπὸ τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Κλήρον. Μετὰ τὴν συζήτησιν καὶ ἀνταλλαγὴν γνώμων συνεκροτήθη ἐπιτροπὴ, ἥτις ἐξουσιοδοτήθη νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐνημέρωσιν αὐτῆς καὶ λήψιν ὁριστικῶν ἀποφάσεων.

Τονίζομεν καὶ αὐθις τὴν ἀνάγκην τῆς σιδηρεᾶς καὶ συμπαροῦς ἐνότητος τῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀγωνιζομένων μαχητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Θάνατος ἀδελφοῦ

Εἰς Ἀχαρνὰς (Μενίδι) Ἀττικῆς ἀπαδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἀειμνηστὸς ἀδελφὸς Ἀημητρεῖος Μουνταράνης, μετονομασθεὶς εἰς Λαμιατὸν Μοναχόν. Οὗτος εἰργάσθη μετὰ ζήλον εἰς τὸν ὡραῖον ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας ὡφελήσας πολλούς. Ἐκηδεύθη εἰς τὴν Ἱερὴν Μοῆν Ἀγ. Παρασκευῆς παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Πάργης.

Διαγία του ἡ Μνήμη.

Ἐνωστοποιήσεις

Καθιστώμεν γνωστὸν ὅτι ὁ παρὰ τὸν Φούφ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Ἰωάννου λειτουργεῖ πρὸς ὅλικον ὄφελος τοῦ ἰδιοκτητοῦ καὶ μετὰ τὸν Ἱερέα Νικόλαον Κατσουνάκη, μὴ ἀνήκοντα εἰς τὰς τάξεις μας.

Τοῦτο ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τῶν οἱ ἀδελφοί.

Παρακλήσεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς τῶν. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὅπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιστολῆς τῶν χρημάτων.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Ἡμῶν Ἀγῶνος, διαχειριζομένη τὰ ἡνσιστα πνευματικὰ συμφέροντα τῆς διωκομένης Ἡμῶν Ἐκκλησίας, μέχρις οὗ ὁ Κύριος εὐδοκήσῃ καὶ ἀποστείλῃ Ὁρθόδοξον Ποιμέναρχην, προβαίνει διὰ τῆς παρούσης, εἰς τὴν ἐξῆς ἀνακοίνωσιν.

Ἡ ἀρμοδίᾳ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν Περιοδικοῦ «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας», ἥτις τελεῖ ἐπὶ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν εὐλογίαν ἡμῶν προέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν ἑκδόσεως τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸ ἐπ' ἀριθ. 224/26 12 55 φύλλον τοῦ Περιοδικοῦ μας.

Ἐπειδὴ τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα τὴν ἐξηγήσαμεν ἀπὸ τὸν ζωγράφον κ. Φ. Κόντογλου, οἷσις εἶναι γνωστὸς διὰ τὰς συντηρητικὰς του ἀρχὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ζωγραφικῇ, δὲν ἐφαντάσθημεν, ὅτι αὐτὴ δύναται νὰ ἐξεκινήσῃ πράγματα, ἀντιβαίνοντα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον ἴδωμεν τοιαύτας εἰκόνας καὶ εἰς μονὰς Ἀγ. Ὁρους.

Ἀμα ὥς μᾶς ἐδόθη ἀφορμὴ ἐν τῶν υποδείξεων ἐκλεκτῶν ἀδελφῶν καὶ θερμοεργῶν ἐργατῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἐμελετήσαμεν προσεκτικῶς τὴν εἰκόνα καὶ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου διεπιστώσαμεν τὸ ἐσφαλμένον καὶ ἀπορθόδοξον, ὅπερ ὥς τοιοῦτον ἐλέγχεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Ὁθ. κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκονομ. Συνόδου.

Τούτου ἐνεκεν προβαίνομεν διὰ τῆς παρούσης εἰς τὴν ἐπανάρθωσιν αὐτοῦ, ζητοῦντες συγγνώμην, παρ' ὅσων ἐλυπήθησαν.

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ τοιοῦτη ἡμῶν δήλωσις θὰ δώσῃ πέρας πάσης ἀντιλογίας καὶ θὰ ἐπιφέρει τὴν ἐνόητα τοῦ φρονήματος καὶ τὴν ἀγάπην, ὣν τόσον ἔχει ἀνάγκη ὁ Ἱερός ἡμῶν ἀγών.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ὁδὸς Νίκης ἀρ. 33

Ἀθῆναι

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11/24 Ὀκτωβρίου 1956

Προκήρυξις

Μεθοδικοῦ Διαγωνισμοῦ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος προκηρύσσει Μεθοδικὸν Διαγωνισμόν δι' ἐνσφραγιστὰν προσφορῶν διὰ τὴν ἐκτὺ πωσιν ἡμεροδεικτῶν τοῖχου καὶ τσέπης 1957.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι τυπογράφου δύνανται νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰ γραφεῖα (Νίκης 33) διὰ νὰ λάβωσιν γνώσιν τῶν ὁρῶν τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἡμερομηνία κλεισῆς δρίζεται ἡ 5 Νοεμβρίου 1956. Θὰ προτιμηθῇ ὁ ἀναλαμβάνων ὑπὸ τοῦς εὐνοϊκωτέροις ὁροις.

Διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχ. Παντελεήμων Τσαλούτης

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ Ι. ΑΓΩΝΟΣ

Ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1956

Παράρτημα Ν. Ἰωνίας εἰσφοραὶ Ἰουλίου δρχ.	200
» Ἐθῶν » » »	2000
» Χαλκίδος » » »	200
» Παιανίας Ἀττικῆς » » »	300
Ἀγνώστος κυρία ἐνταῦθα » » »	100
Π' Εὐγένιος Λεμονῆς » » »	100
Παράρτημα Χαλκίδος » Ἀδούστ. » » »	200
Ἀγνώστος κυρία ἐνταῦθα » » »	100
Παράρτημα Ἐθῶν εἰσφορὰ » » »	2000
Ἀρχιμ. Πέτρος Ἀστυφίδης USA » δολλάρια	16
Ἀγγελος Παπᾶς » » »	20
Κωνσταντῖνος Σιδέρης » » »	45
Παράρτημα Ν. Ἰωνίας Εἰσφοραὶ Ἀδούστ. » » »	200
Παράρτημα Μπάλας » » »	350
Παράρτημα Χαλκίδος ἑκτακτος εἰσφ. δρχ.	1000
Π' Εὐγένιος εἰσφορὰ Ἀδούστ. » » »	100
Ἰωάννης Τζιφόρος » δολλάρια	4
Νικόλαος Νικολάου » » »	35
Παράρτ. Χαλκίδος εἰσφορ. Σεπτ. δρχ.	200
Ἀγνώστος κυρία ἐνταῦθα » » »	100
Ἑλένη Γεωργιάδου USA » δολλάρια	10
Κοινότης Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης ἑκτακτος εἰσφ.	1000
Παράρτ. Μπάλας Ἀττικῆς » » »	500
» Μενιδίου Ἀττικῆς » » »	250
Ἀνώνυμος κυρία » » »	100
Π' Εὐγένιος Λεμονῆς εἰσφορὰ Σεπτεμβρίου » » »	100
Παρ Ν. Ἰωνίας εἰσφορ. Σεπτεμβρίου » » »	200

Εἰς μνήμην Ἀγίου Προέδρου

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν Ἀγ. Προέδρου ἡ κ. Ἀννα Χρυσικοπούλου μὲς ἀπέσται 100 δρχ. Ὡσαύτως καὶ ἡ κ. Μαρία Τσεκούρα κατέθεσε δρχ. 250.

Μέτρον εὐλαβείας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Ἱερὸν Ἀγῶνα

Αἱ σηθῆναι τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, συνθῆναι ἀγωνιστικῆς πορείας διηκολύναν τὴν ἰδρῶσιν Ναων μὲ ἐξοδα τῶν πιστῶν εἰς ἰδιότητα οἰκονομείας. Μέχρις ἐδῶ τὰ πράγματα περιβάλλοντι ἀπὸ μίαν νομιμότητα, ἀπὸ τὴν νομιμότητα τῆς ἀνάγκης. Πέραν δὲ αὐτοῦ ἡ διαμόρφωσις νομοτεχνικῆς ἰδιοκτησίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ἡ περιφρόνησις τῶν Ἀναγκῶν τοῦ διεξαγομένου Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ ὁ οἰκονομικὸς ἐμβιασμός αὐτοῦ συνιστοῦν οὐρανομήκη ἀσέβειαν, ὅπερ θυμίζουσιν τὴν ἀσέβειαν τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς Σαφφείρας εἰς τὰς Πράξεις. Ἀς προσέξουν λοιπὸν οἱ ἰδιοκτῆται μήπως ὑποστοῦν τὰς συνέπειας τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαφφείρα.

Εἰς τὸν Τάφον τοῦ Ἀγ. Προέδρου

Τὰ μέλη τῆς Ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» κατὰ τὴν ἐτήσιαν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Προέδρου καὶ Ποιμέναρχου ἡμῶν Χρυσόστομου μετέβησαν εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ καὶ κατέθεσαν βαρύντιμον στέφανον.

Ἄδονεν ὄρος κ' ἔτεκεν μὲν

Ἐξ ὀνόματος Κυβερνητικοῦ παράγοντος ἐξητήθη σύντομον ὑπόμνημα παρὰ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. διὰ νὰ ἀποτελέσῃ δῆθεν τὴν βᾶσιν νομοθετικοῦ μέτρου ἐπὶ ἡμῶν. Μετ' ἄλλας ἡμέρας ἀνεγνώσαμεν ἔγγραφον τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, δι' οὗ ἀποστέλλει τὸ ὑπόμνημα ἡμῶν πρὸς τὸν κ. Υπουργὸν τῆς Παιδείας καὶ ζητεῖται... ἡ γνώμη σου! Αὐτὰ λέγονται εἰς τὴν μὴν διάλεκτον ἐμπαιγμοὶ καὶ εἰς τὸ λεξιλόγιον τῆς λογοτεχνίας τοῦ Ἀγῶνος μας μεταφράζεται: Ἀς προσέχωμεν, διότι εἰς ἡμᾶς εὐρίσκεται ἡ λύσις καὶ ὅχι εἰς τοὺς χαρτοφύλακας τῶν πολιτικῶν.